

זמני השבת בפינסק:

הדלקת נרות: 20:37

מנחה ע"ש: 20:40

שחרית: 9:30

מנחה: 20:35

יציאת השבת: 21:54

השבת בפינסק

יוצא לאור ע"י תלמידי ישיבת "פאר ישראל" פינסק, בלרוס

חדש בפינסק

- ביום חמישי האחרון נפתח מחנה "יד ישראל 2 - בנות". המחנה נמצא בקמפוס נרוקטניאח שע"י עיר הבירה מינסק. במחנה כ-60 בנות מרחבי בלרוס. המדריכות במחנה הם בוגרות בית הספר "בית אהרן - בנות" וקבוצת מדריכות שהגיעו מישראל, אנגליה וארה"ב.
- ברוך הבא למשפחת ה"ה אלי ורבקה ליטקה ה"ו ששבו לפינסק.
- השבוע חזרו תלמידי ישיבת "פאר ישראל" ומדריכים נוספים מישראל, ארה"ב ואנגליה לפינסק להכין ולארגן את מחנה "יד ישראל 2 - בנים" שיתחיל בשבוע הבא בקמפוס סטאוֹבְצֵי שע"י העיר מיר.
- ברכת ישוב טוב למשפחת ה"ה שלמה וחוני פילטשיק ה"ו לרגל המעבר לדירה החדשה.
- בליל שישי התקיים בירושלים מפגש של בני משפחת פינסק השוהים בישראל לרגל חופשת הקיץ. במפגש נכחו הרה"ג ר' משה פימה שליט"א, הרה"ג ר' יצחק ברבר שליט"א, הר' אברהם גבירצמן ה"ו, הר' אלי רזנברג ה"ו, ה"ה נחמן קותיני נ"י, ה"ה שוקי זיידל נ"י, ה"ה איציק בוכריס נ"י, ישר כח מיוחד לה"ה אליהו ראקוב נ"י ולה"ה אליעזר שוטלנד נ"י על הארגון המוצלח של הערב.
- בס"ד בניית ביה"ס בניס מתקדמת יפה וכבר חלק מהשלד עומד על תילו.
- זמני השבת במחנה בנות: הדה"נ 20:38 מוצ"ש 21:59 (אופק מינסק).

פניני הפרשה

הרב שרגא סימונס

בפרשת השבוע מצווה אותנו התורה: "ללכת בכל דרכיו" [של הקב"ה] (דברים יא, כב). כל אדם נברא בצלמו ובדמותו של הקב"ה, מה שהופך את הקב"ה לדוגמה ולמופת עבורנו, כאשר עלינו לנסות ולהדמות לו בדרכיו.

שאיפה לשלמות

בספר בראשית (פרק י"ח), מתגלה הקב"ה לאברהם אבינו באוהל. באותה שעה מתקרבים לשם שלושת המלאכים. אברהם מפסיק את שיחתו עם הקב"ה וממהר לארח אותם בהציעו להם כיבוד ושתיה. נשאלת השאלה, כיצד יתכן שאברהם אבינו מוותר על זכות ההתגלות של הקב"ה, לטובת הכנסת האורחים!?

התשובה המפתיעה היא, שעדיף להתנהג כמו הקב"ה מאשר לדבר אתו. מציאותו של הקב"ה היא מציאות הטוב המוחלט והנתינה האינסופית. אנו, שנבראו בצלמו ובדמותו נדרשים להדמות לו בהנהגותיו, וכמוהו להעניק לאחרים באופן המלא ביותר, ובאופן זה להגשים את החלק הרוחני שבנו. אברהם אבינו השכיל להגיע לרמות הרוחניות הגבוהות ביותר, משום שעשה מאמצים להדמות לקב"ה, בכך שנקט בפעולות אינסופיות של נתינה.

עדיין, האם ייתכן מציאות בה מסוגלים אנשים בשר ודם להגיע לשלמות האינסופית של הקב"ה?

דרכים מעשיות להדמות לקב"ה

בתיאור המצווה "ללכת בדרכיו של הקב"ה", אומרת הגמרא: "כפי שהוא רחום, אף אתה יהיה רחום. כפי שהוא חנון, אף אתה יהיה חנון".

להלן דוגמאות המבטאות נתינה אינסופית, הנלמדות מהנהגותיו של הקב"ה:

- **ביקור חולים** - כפי שעשה הקב"ה לאחר שעבר אברהם אבינו את ברית המילה. (בראשית יח, א).
 - **קבורת המת** - משום שהקב"ה בכבודו ובעצמו קבר את משה רבנו. (דברים לד, ו)
 - **מתן סיוע לרעב** - כפי שעשה הקב"ה כשנתן לבני ישראל את המן במדבר. (שמות טז, ד)
 - **ניחום אבלים** - כפי שעשה הקב"ה בהופיעו אצל יצחק אבינו לאחר מות אברהם אביו. (בראשית כה, יא)
- מעניין להיווכח שהרשימה הזו מכילה רק אספקטים של טוב לב כלפי הזולת. אין כל דרישה להדמות לקב"ה בתוכחה או במתן העונשים לחוטאים. וזאת מדוע? מכיוון שרק הקב"ה יכול לשפוט משפט צדק. אם כך, איך בכל זאת אפשרה התורה להקים בתי דין עם דינים ופסיקות מחייבות? ההסבר היחיד לכך הוא, שהקב"ה העניק להם את המנדט לעשות זאת. המהר"ל מפראג מסביר שהתורה מתייחסת לשופטים כאל הרחבה או שלוחה של הקב"ה בכבודו ובעצמו, וכאלו אכן מותר להם לשפוט.

גיבורי העידן המודרני

כאשר אנו יש לנו עסק עם אדם אחר, הערך שצריך להניע אותנו, הוא "טוב לב". התורה מצווה עלינו "כי תשמור את מצוות ה' אלוך והלכת בדרכיו" (דברים כח, ט). "החפץ חיים" מצייני ששני המרכיבים הללו מרמזים שמדובר בתהליך דו-שלבי. כלומר, אם נשמור את מצוותיו של הקב"ה, אז ממילא גם נלך בדרכיו.

הדגמה לקיום המצווה "והלכת בדרכיו", נוכל ללמוד מהסיפור הבא: באירופה שלפני מלחמת העולם השנייה, החלו יהודים לנסות להשיג אישורי יציאה מהמדינות בהן התגוררו, מהחשש לבאות. באותה תקופה החליט אחד מתלמידיו של הרב קוטלר לנסוע למקום רחוק, בתקווה להשיג את אישורי היציאה הנכספים. על מנת להגיע לאותו המקום היה עליו לנסוע ברכבת. באחת התחנות באמצע הדרך, הופתע התלמיד מהופעתו הפתאומית של רבו. "מה כבוד הרב עושה פה?!", שאל התלמיד הנדהם.

"מייד לאחר שהרכבת שלך עזבה, הגיע מבוק שהודיע שאכן אישורי היציאה שלך יהיו מוכנים בעיר שאליה אתה נוסע", הסביר הרב קוטלר. "אז עליתי מייד על רכבת אחרת ומיהרתי אליך, כדי שתהיה יותר רגוע במשך המסע שלך!".

פני החברה לפני גיבוריה. מי הייתם בוחרים כגיבורים שלכם, ספורטאים או כוכבי מוסיקה, או שמא אנשי מוסר וגבורה?

ואת מי הייתם רוצים שילדיכם יבחרו?

(aish.co.il)

זכר צדיק לברכה

ר' שמשון ב"ר יוסף יוזל וורטהיימר מוינא	י"ז אב ה'תפ"ה
ר' אשר ב"ר שלמה זלמן, מח"ס מים אדירים	י"ז אב ה'תקנ"ו
ר' שלמה חיים ב"ר אהרן מקוידנוב	י"ז אב ה'תרכ"ב
ר' חנון חסון ה"ד, אב"ד חברון	י"ח אב ה'תרפ"ט
רבי שלמה חנוך ב"ר יחזקאל רבינוביץ מראדומסק	י"ח אב ה'תש"ג
רבי יעקב כולי, מח"ס ילקוט מעם לועז	י"ט אב ה'תצ"ב
רבי שמעון שלום ב"ר מנחם מאמישינוב	י"ט אב ה'תשי"ד
רבי מנחם נחום מצ'רנוביץ ב"ר יצחק מבויאן	י"ט אב ה'תרצ"ו
רבי אריה לייב בלחובר מזסלב, מח"ס שם אריה	י"ט אב ה'תר"א
רבי אהרן מנחם מנדל ב"ר סנדר ליפא מאלעסק	י"ט אב ה'תרפ"ג
רבי יוסף ב"ר מנחם שטיינהרד, מח"ס זכרון יוסף	כ' אב ה'תקל"ו
רבי יעקב דוד ב"ר ישראל איסר בידרמן מווישגורוד	כ' אב ה'תרכ"ג
רבי אליעזר ב"ר יהודה צבי מסטרטין	כ' אב ה'תרכ"ה
רבי לוי יצחק שניאורסון, מח"ס ליקוטים על הזוהר	כ' אב ה'תש"ג
רבי חיים ב"ר יוסף דוב סולובייציק מבריסק	כ"א אב ה'תרע"ח
רבי יעקב קופלמן, אב"ד בריסק	כ"א אב ה'ש"ע
רבי דוד מזבלטוב ב"ר מנחם מנדל מקוסוב	כ"א אב ה'תר"ח
רבי אהרן ב"ר ישכר דוב רוקח מבעלזא	כ"א אב ה'תשי"ז
רבי מרדכי ב"ר הלל ומשפחתו ה"ד, מח"ס המרדכי	כ"א אב ה'נ"ח
רבי מאיר הגדול ב"ר יעקב מפרמישלאן	כ"ב אב ה'תקמ"א
רבי בנימין אהרן מפודהייץ, מח"ס משאת בנימין	כ"ג אב ה'ש"ע
רבי ישראל ב"ר משה חריף מלבוב	כ"ג אב ה'ש"צ
רבי דוב בריש גוטליב משינאווא, מח"ס יד הקטנה	כ"ג אב ה'תקנ"ו

(zadikim.org)

סיפור לשבת

לאחר זמן קצר נפל האציל הצעיר לתרדמה מרוב משקה. כשראה זאת, סגר רבי יוסף את ספרו ונסע מהר לכפר השכן, שם סיפר מיד למשפחתה של שרה על המצב.

"רבי יוסף", קרא אביה של שרה, "מה נעשה? הם מסוגלים בהחלט לשאתה מכאן בכוח".

"שרה צריכה להתחתן מיד. אסור להפסיד אף רגע", אמר רבי יוסף. "אבל עם מי היא תלך לחופה? בכפר אין אף בחור יהודי בגיל המתאים לנישואין", קבל בעל הפונדק.

"במקרה זה, ישנו אני", אמר המורה. "אינני איש צעיר, אני אלמן, ולשרה מגיע משהו ראוי יותר. אבל אני מוכן להיות החתן. כמובן, ברגע שתחלוף הסכנה, נלך לבית הדין הרבני בקובנה ונסדר גירושין כדת וכדין".

בעל הפונדק היסס, אך שרה בעצמה קיבלה מיד את התוכנית. "רבי יוסף מסכן את חייו למעננו", היא אמרה, "אך אין דרך אחרת. אסור לנו להפסיד זמן".

עוד באותו לילה התאסף בחיפזון מניין יהודים ואורגנה חופה לנישואין המוזרים ביותר בדברי ימי הכפר: ה"מלמד" בעל הזקן הלבן התחתן עם בתו הצעירה והיפה של בעל הפונדק.

כאשר רכבו האדון הצעיר עם בני לווייתו והגיעו לפונדק, נדהמו למצוא עצמם בלבה של מסיבת החתונה.

"איזה אורחים חביבים!" קרא בעל הפונדק לבאים והזמין אותם להרים כוסית לחיי הזוג הצעיר. האדון הצעיר היה המום. הוא בא מאוחר מדי. שרה כבר הייתה נשואה. הוא וחבריו מיהרו ויצאו משם.

רבי יוסף קם על רגליו. "ידידי", הוא אמר, "עלינו באמת להכיר תודה לקב"ה על גאולה נפלאה זו. חגגנו את החתונה

כדי להציל את שרה מאסון. כעת שהסכנה חלפה אני מוכן לארגן גירושין כדי ששרה תהיה שוב חופשייה להתחתן עם בחיר לבה".

בעל הפונדק הודה לרבי יוסף על מסירותו והודה לאורחים על עזרתם. "ובכן, בתי, הסירי את ההינומה שלך. אנו הולכים לבית הדין הרבני", הוא אמר לשרה.

"אני מוכנה לצאת לעיר עם בעלי הטרי, אך לא למטרת גירושין", השיבה שרה. "אלוקים הביאנו יחדיו ועשה אותנו בעל ואישה. אני בטוחה שהנישואין הללו נעשו בשמים. לא יכולתי לבחור לי בן זוג יותר מסור ונאמן, שסיכון את חייו כדי להצילנו מגורל גרוע ממוות..."

בשנה הבאה בורכו רבי יוסף ושרה בן שלו הם קראו אריה לייב. אביו של לייב לא חי זמן רב כדי ליהנות מן האוצר הצעיר, והייתה זו שרה שגידלה וחינכה את הילד. בבגרותו הוא הפך מפורסם כצדיק גדול ועושה פלאים, ונודע כרבי לייב שרה'ס, כך נקרא על שם אמו יראת השמים, שרה. רבי לייב נהג תכופות לספר את סיפורם של נישואי הוריו, בצינינו את אמו כדוגמא ליכולתו של אדם יהודי לעמוד בפני המבחנים הקשים ביותר ולהקריב קורבנות גדולים למען אמונתו.

בכפר השוכן לא רחוק מקובנה שבליטא חי פעם בעל פונדק ירא שמים. הייתה לו בת בשם שרה, שהייתה נערה יפהפייה. שרה לא הניחה לעצמה לסור מדרך הישר בשל יופייה אלא נשארה נערה צנועה ויראת שמים הנשמעת לדבר אביה ועוזרת לאמה בכל משק הבית.

יום אחד אירע שבנו הצעיר של אחד האצילים האמידים בסביבה עצר ליד הפונדק ונכנס ללגום כוסית. ברגע שנפלו עיניו על שרה הוא נמשך לאישה הצעירה ויפת התואר. הוא קרא לה להגיש לו כוסות משקה בזו אחר זו, וככל ששתה כך נתחבבה עליו שרה יותר. כשהיה שתוי למדי, שאל אותה, "האם תינשאי לי?"

שרה התעלמה מהצעת הנישואין שלו, אך כשהוא הוסיף לומר לה שהוא רציני, אמרה לו בנימוס אך בתקיפות שהיא יהודייה ואף פעם לא תינשא לגוי. הצעיר השיב לה שבכוונתו לשוב ולשאתה לאישה.

כאשר האדון הצעיר שב לביתו וסיפר לאביו על כוונתו להתחתן עם בתו של בעל הפונדק היהודי, האציל הקשיש בקושי האמין

למשמע אוזניו. האב ניסה להניא את בנו מכוונתו, אך זה התעקש. האציל הקשיש, שפינק את בנו כל חייו ומילא את כל משאלותיו וגחמותיו, נכנע וויתר לו אף הפעם, אך בתנאי אחד: על הנערה להתנצר טרם נישואיה.

האיש הצעיר מיהר חזרה לפונדק כדי לספר לשרה את "החדשות הטובות", שאביו הסכים לנישואין. כמובן שישנו עניין פעוט אחד – התנאי שהיא תתנצר קודם כל – אך מרגע שתעשה כן, היא תחיה חיי עושר ומותרות.

שרה נבעתה למשמע הדברים. היא אמרה לאדון הצעיר שהיא לא תתחתן אתו אף פעם בכל נסיבות שהן, ויצאה מן החדר בריצה. היא החליטה לא לומר לאביה דבר, בתקווה שמדובר היה בשיגעון חולף.

אולם האציל הצעיר היה רגיל לקבל את כל מבוקשו. ואביו, אף שבתחילה התנגד להתאהבות הזו של בנו, נעלב עמוקות שנערה יהודייה ענייה מסרבת להצעת נישואין מצד אציל עשיר ויפה תואר! האציל הקשיש ישב על שולחנו וכתב לבעל הפונדק מכתב ובו הוא מביע את זעזועו מן העובדה שאחרי שבנו הסכים בחסדו להתחתן עם בתו ולרוממה ממעמדה הנחות, הייתה ליהודי החוצפה לסרב, ובסוף המכתב עמד על כך שהאב יסכים ל"זיווג" הזה.

האציל הצעיר רץ בלויית כמה מחבריו להביא את המכתב. בעודם בדרך, פרצה סערת גשמים כבירה והם עצרו בפונדק הסמוך ביותר. משנכנסו פנימה החלו בני החבורה הרהבתנית לשתות ושתו לחיי האדון הצעיר. "שתה", הם אמרו לו. "ברגע שתתחתן עם הנערה היהודייה הנאה תצטרך להתנהג יפה...", וכולם פרצו בצחוק רם.

איש מבוגר ישב בשקט בפניה כפוף מעל ספר. היה זה רבי יוסף, המלמד של שני בניו של בעל הפונדק. אוזניו קלטו את להגם הרעשני של בני החבורה והוא שמע כיצד הם מזכירים את שרה, בתו של בעל הפונדק השכן. הוא הקשיב בתשומת לב כשהאציל הצעיר הקריא את המכתב מאביו לאביה של שרה.